

Arrest

nr. 207 071 van 23 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Capucienenlaan 63
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DE LANGE, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te hebben. U werd geboren in X (Ogun Staat). U groeide op in Benin City (Edo Staat). U woonde er tot uw vertrek uit Nigeria in 2013.

U vreest C.A. omdat hij met u wilt trouwen en u wilt besnijden voor de tweede keer. Bovendien vreest u B., de vrouw waarmee u naar Italië reisde en waarvan u bij aankomst doorhad dat u zich moest prostitueren om haar 50 000 euro te betalen.

U werd besneden toen u veertien jaar oud was in Abeokuta. U viel tijdens de besnijdenis flauw. U werd wakker toen ze vuur op uw armen zetten.(CGVS, p8)

Uw vader had schulden bij C.A. nadat deze laatste had geïnvesteerd in de zaak van uw vader, maar deze uiteindelijk failliet ging toen u jong was. C.A. kwam regelmatig langs bij jullie thuis om het geld op te halen. Uw vader werd verschillende keren gearresteerd door C.A.. Na een tijd kon uw vader hem niet meer terugbetalen. Toen u 16 jaar oud was, vroeg C.A. aan uw vader om met u te trouwen, zodat de schulden zouden vereffend zijn. Uw vader accepteerde het voorstel. U moest bij C.A. intrekken. U verbleef er 3 maanden in de periode rond juli 2012. C.A. nam u naar een traditionele geneesheer om na te gaan of u nog besneden was. Aangezien u dat jaar uw maagdelijkheid verloren was, moest u van C.A. opnieuw worden besneden. U was bang van de besnijdenis en de trouw die zouden volgen. U ging naar uw vader, maar hij stuurde u terug naar C.A.. De vrouwen van C.A. behandelden u slecht. Ze stuurden u regelmatig naar de winkel. Daar ontmoette u J.. Hij vroeg of u wou reizen. U vertelde hem dat u geen geld had. Hij bracht u in contact met B.. Ze vertelde u dat ze een groot salon had in Italië. U zou moeten schoonmaken voor haar en zou op haar kinderen passen. Ze zou u naar school sturen. Ze zou uw reisdocumenten regelen. Ze besprak het aanbod met uw moeder. Uw moeder accepteerde het. Een paar dagen later bracht B. u naar Lagos. Ze verzamelde uw nagels en haar om te bezweren dat u niet zou weglopen. Ze vertelde u dat u haar bij aankomst 500 000 naira of 2000 euro zou moeten terugbetalen. Toen u nog in Lagos was, belde uw moeder u om te vertellen dat ze ruzie had met uw vader. U verliet Nigeria met B., haar echtgenoot en drie andere meisjes in januari 2013. U reisde met een paspoort op uw naam. U moest het paspoort afgeven aan B. toen u aankwam in Italië.

In januari 2013 kwam u aan in Italië. U verbleef in Verona. Na twee dagen vertelde B. u dat u 50 000 euro moest betalen en dat u zich moest prostitueren om het te betalen. U verbleef met andere meisjes in een huis die zich ook moesten prostitueren. In februari 2013 diende u in Italië een verzoek tot internationale bescherming in. Uw verzoek werd geweigerd. U ging in beroep. In november 2013 kreeg u een tijdelijke vergunning die drie maanden geldig was.

Toen in 2015 B. met haar echtgenoot naar Nigeria ging, liep u weg. U verbleef zes maanden in een huis van een vriendin in Cunneo. U leerde er A. kennen. U trok bij hem in 2016. U betaalde regelmatig geld aan B. via tussenpersonen aan het station. De laatste keer dat u betaalde was in januari 2018.

De Italiaanse autoriteiten vertelden u dat u opnieuw een verzoek tot internationale bescherming moest indienen met uw paspoort. U vroeg een paspoort aan in de Nigeriaanse ambassade in Rome. U zou deze moeten ophalen in mei 2018. U wou een nieuw verzoek tot internationale bescherming indienen nadat u uw paspoort had. U besloot uw vriendin F. te bezoeken in Frankrijk en vertrok uit Italië op 10 februari 2018. Men vertelde u dat Frankrijk dichtbij België was. Na een week in Frankrijk te hebben verbleven, besloot u naar België te gaan. U kwam aan in België in februari 2018. Op 27 februari 2018 werd u aangehouden door de politie. U werd naar een gesloten centrum gebracht. U zou naar Nigeria gerepatriëerd worden. Op 10 april werd de repatriëring geannuleerd wegens vermoeden van slachtofferschap van mensenhandel. Er werd een nieuwe repatriëring voorzien op 30 mei 2018. Op 28 mei werd de repatriëring geannuleerd door een verzoek om internationale bescherming.

U had een paar weken voor uw persoonlijk onderhoud telefonisch contact met uw moeder. Sinds u wegliep van B., bedreigde B. uw ouders om hen uit huis te zetten en met hen naar de politie te gaan, aangezien u niet betaalde en was weggelopen. B. liet uw ouders met rust sinds uw moeder haar vertelde dat u in België was. Ook C.A. bleef uw ouders lastigvallen. Uw vader werd in maart 2018 voor de laatste keer gearresteerd door hem.

U legde geen documenten neer om uw verzoek om internationale bescherming te staven.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u op 14 juni 2018 verzocht dat uw persoonlijk onderhoud zou worden gedaan met een vrouw, omdat u van mening bent dat een vrouw u beter zou begrijpen.(zie administratief dossier: Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ) Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw

verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd een vrouwelijke dossierbehandelaar aangesteld voor uw persoonlijk onderhoud. Verder gaf u aan geen andere procedurele noden te hebben.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggedrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. U kreeg immers op 27 februari 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten. U werd vastgehouden in het gesloten centrum nadat u betrappt werd op het aanzetten tot ontucht. Een eerste repatriëring werd voorzien op 10 april 2018. Deze werd geannuleerd wegens vermoeden van mensenhandel. Er werd een repatriëring voorzien op 30 mei 2018. Twee dagen voordien, op 28 mei 2018, diende u een verzoek tot internationale bescherming in. (zie administratief dossier) Deze vormen dan ook redelijke gronden om aan te nemen dat u het verzoek om internationale bescherming louter heeft vermeld om de uitvoering van het terugkeerbesluit uit te stellen of te verijdelen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde niet te kunnen terugkeren naar Nigeria omwille van drie redenen: herbesnijdenis, C.A. (de man waarmee u zou moeten trouwen en die u nogmaals zou laten besnijden) en B. (de vrouw die u naar Europa bracht en die u tot prostitutie zou dwingen in Nigeria). (CGVS, p3) Echter, volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen aan het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Eerst en vooral dient te worden vastgesteld dat u zeer laattijdig een verzoek tot internationale bescherming indiende te België.

U kwam aan in België op 17 februari 2018. (CGVS, p7) U verbleef in een huis met vriendinnen. Tien dagen later, op 27 februari 2018 werd u aangehouden door de politie van Menen. U werd verhoord nadat u werd aangetroffen toen u werkzaam was als prostituee in een woning te Menen. Bijgevolg werd u diezelfde dag overgebracht naar een gesloten centrum. U kreeg eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten. (zie administratief dossier)

Bijna twee maanden later, op 4 april 2018 werd u uitgelegd door twee consulaire medewerkers van Nigeria dat Italië uw overname had geweigerd en dat u terug moet naar Nigeria. (zie administratief dossier: verslag interview dd. 04/04/2018)

Een week nadien werd een repatriëring voorzien op 12 april 2018. Deze werd geannuleerd wegens vermoeden dat u een slachtoffer was van mensenhandel. U had immers op 10 april 2018 verklaard dat u met Payoke zou spreken. (zie administratief dossier) Toen er een nieuwe repatriëring gepland was voor de datum van 30 mei 2018 werd deze twee dagen voordien geannuleerd omwille van een impliciet verzoek om internationale bescherming. (zie administratief dossier)

Daarenboven verklaarde u dat u uiteindelijk besloot om toch een verzoek tot internationale bescherming in België in te dienen omdat u terug zou naar Italië, maar "dat ging niet" omdat Italië u niet terugnam volgens de Dublinprocedure. (Verklaring DVZ, dd 14 juni 2018, p10, vraag 27) Waarom u dan niet eerder een verzoek tot internationale bescherming indiende voor de Belgische autoriteiten om terug naar Italië te gaan, blijft hierdoor onduidelijk.

Dat u gedurende al die tijd naliert om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, hoewel er verschillende gelegenheden waren dit te doen, tast in eerste instantie de ernst van uw vrees voor vervolging ernstig aan.

Ook in Italië liet u na een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, hoewel u hier de kans voor had.

U verklaarde weliswaar dat u in Italië een verzoek tot internationale bescherming indiende in februari 2013. U verklaarde echter dat B. uw verzoek tot internationale bescherming regelde. (CGVS, p15) Ze

vertelde u dat u door de registratie van uw vingerafdrukken niet naar Nigeria terug kon worden gestuurd. Het verzoek werd geweigerd. U verklaarde niet te weten waarom dit verzoek werd geweigerd.(CGVS,p15) U verklaarde wel dat u in beroep ging.(CGVS, p4 en Verklaring DVZ, p9, vraag 22). Uit de gegevens in uw administratief dossier, kan men afleiden dat u uw verzoek indiende op 1 maart 2013. Dit werd geweigerd op 13 juni 2013, omdat er geen spoor meer van u was in Italië.(zie administratief dossier: "Ministero dell'Interno", dd 26 maart 2018) Hierdoor kan worden aangenomen dat uw verzoek werd geweigerd doordat u niet kwam opdagen bij de Italiaanse autoriteiten. Het is dan ook onaannemelijk dat u nog beroep zou hebben ingediend tegen deze weigering, aangezien de Italiaanse autoriteiten sinds uw verzoek van 1 maart 2013 geen spoor meer van u hadden. Bovendien is het opmerkelijk dat u in beroep zou gaan tegen een weigeringsbeslissing als u niet weet waarom uw verzoek werd geweigerd. **Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat u niet op de hoogte bent van de asielpprocedure die u in Italië had lopen, hetgeen wijst op een desinteresse in uw lot die van aard is om de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging reeds ernstig te ondermijnen.**

U wou eind 2017, twee jaar nadat u was weggelopen van B., een tweede verzoek tot internationale bescherming indienen in Italië toen u een nieuwe verblijfsvergunning wou aanvragen.(CGVS, p5) U vroeg een paspoort aan in de Nigeriaanse ambassade in Rome. U zou deze moeten ophalen in mei 2018. U wou pas een nieuw verzoek tot internationale bescherming indienen nadat u uw paspoort had.(CGVS, p5) U had hier geen reden voor, u voelde "het gewoon zo". U vertrok echter in februari 2018 naar een vriendin in Frankrijk om haar te bezoeken. Van hieruit reisde u verder. Hierdoor gaf u geen gegronde verklaring waarom u zolang wachtte met uw tweede verzoek. U verklaarde enkel dat u van B. en haar echtgenoot geen tweede verblijfsvergunning mocht aanvragen. U geeft geen afdoende reden waarom B. u wel zou hebben geholpen om een eerste verzoek tot internationale bescherming in te dienen én dat u in eerste instantie wel een verblijfsvergunning mocht vragen van haar, en u niet onmiddellijk na de weigering van uw eerste verzoek een volgend verzoek zou indienen. U dacht immers dat B. u hielp zodat u geen problemen zou hebben met de politie. U verklaarde dat de reden "tot hun behoort" waarom B. en haar echtgenoot u niet toestonden om tweede verblijfvergunning in te dienen.(CGVS, p4) U gaf verder geenuitleg hoe ze u hierbij tegenhielden. **Ook nadat u was weggelopen van B. liet u het na om tijdig stappen te ondernemen om een verzoek in te dienen. Sterker nog, u wachtte, tot twee jaar nadat u was weggelopen van B., met de voorbereidingen om een tweede verzoek in te dienen.**

Dat u hebt nagelaten om tijdig internationale bescherming aan te vragen in België én Italië, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Uit voorgaande blijkt dat u over een lange tijdsperiode verschillende gelegenheden heeft gehad om internationale bescherming te verzoeken, zowel in Italië als in België. **Van iemand die haar land ontvlucht uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan men verwachten dat zij ook onmiddellijk of op zijn minst zo snel mogelijk na haar binnenkomst in een land, zoals Italië of België, dergelijk verzoek indient.** Het feit dat u dit niet deed – eerst een verzoek indiende om daarna niet op te dagen voor de Italiaanse asielinstanties, te wachten met een tweede verzoek in Italië (en eerst op bezoek ging bij een vriendin), en wachten tot een tweede repatriëringspoging in België, drie maanden na aankomst, om een verzoek in te dienen in België - toont aan dat uw vrees voor vervolging niet van die aard was om de bescherming van de Belgische of Italiaanse asielinstanties aan te vragen. **Wat betreft de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees bij terugkeer dienen volgende opmerkingen te worden gemaakt:**

U verklaarde C.A. te vrezen omdat hij met u zou trouwen en u opnieuw zou besnijden. Verder vreesde u dat B. u bij terugkeer naar Nigeria opnieuw zou dwingen tot prostitutie.

Over het gedwongen huwelijk met C.A. en de bijhorende herbesnijdenis werd het volgende vastgesteld:

Eerst en vooral is de kennis over C.A., de man die regelmatig langskwam bij u thuis, die verschillende keren uw vader arresteerde, die u dwong met hem te trouwen en waarbij u drie maanden lang hebt verbleven, te beperkt om geloofwaardig te maken dat u werkelijk met hem moest trouwen en u bijgevolg een reële vrees voor C.A. heeft. U verklaarde dat hij rijk was en dat u dacht dat hij ouder was dan uw vader.(CGVS, p8) U kon verder maar weinig informatie geven over C.A., hoewel hij heel vaak bij uw ouders thuis kwam en u drie maanden in zijn huis verbleef,(CGVS, p11) samen met zijn twee vrouwen en acht kinderen.(CGVS, p8) U verklaarde dat C.A. zijn "echte naam" was. U kende echter zijn volledige naam niet. U wist niet hoe hij de titel van Chief verkreeg. U

verklaarde wel dat hij door zijn titel/status niet kon trouwen met een meisje die geen maagd meer was.(CGVS, p8) U kon echter niet zeggen wat zijn titel was en hoe hij daar aan kwam. Dit is opmerkelijk temeer omdat zijn macht zover zou reiken zodat hij uw vader verschillende keren kon arresteren en u – volgens uw verklaringen – kon dwingen om u nogmaals te besnijden. U wist wel dat hij de politie kon omkopen.(CGVS, p13) Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u niet wist in welke hoedanigheid C.A. dit allemaal voor elkaar kreeg. Verder kende u het herkomst dorp van C.A. niet.(CGVS, p17) Nochtans zou u naar dit dorp worden gebracht om te worden besneden.

Ook over de schulden die uw vader gehad zou hebben bij C.A. en die bijgevolg de reden vormden waardoor u met C.A. moest trouwen en zou worden herbesneden kon u maar weinig informatie geven. U wist niet wat het werk van C.A. was.(CGVS, p10) U verklaarde dat C.A. geld had geleend aan uw vader voor zijn zaak. Deze zaak ging echter failliet. U wist echter niet hoeveel uw vader moest betalen aan C.A.. U wist evenmin wanneer C.A. in de zaak van uw vader had geïnvesteerd.(CGVS, p11)

U legde verder tegenstrijdige verklaringen af over de geplande herbesnijdenis en trouw. U verklaarde dat C.A. u zou meenemen naar zijn dorp om u te laten besnijden.(CGVS, p8) Gevraagd wanneer u zou worden besneden, antwoordde u eerst dat de Chieft u dat niet vertelde. Gevraagd wanneer u met hem zou trouwen, antwoordde u dat u zou trouwen na de besnijdenis en dat de besnijdenis in december ging plaatsvinden, tijdens een festival in het dorp van C.A..(CGVS, p11) Wanneer de dossierbehandelaar van het CGVS u wees op het feit dat u dan toch de datum wist, verklaarde u na een stilte het niet te hebben begrepen. Wanneer de dossierbehandelaar het voor u verduidelijkte, verklaarde u dat u het was vergeten, omdat het al lang geleden is. U wist echter niet in welk dorp de herbesnijdenis ging plaatsvinden.(CGVS, p17) **Gezien u verklaarde bang te zijn voor de besnijdenis, zou men verwachten dat u, indien u werkelijk de angst om te worden besneden zou hebben ervaren, coherente verklaringen over de gebeurtenissen omtrent deze besnijdenis en het geplande moment hiervan kan afleggen. Uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent komen dan ook zeer ondoorleefd over.**

Verder dient te worden vastgesteld dat het huwelijk en de herbesnijdenis in 2012 gepland was. Het is bijgevolg niet zeer aannemelijk dat C.A., na zes jaar en nadat hij wist dat u geen maagd meer was, nog steeds zou willen trouwen met u en u laten besnijden.(CGVS, p11) Hierbij is het ook zeer opmerkelijk dat C.A., sinds uw vertrek, nooit heeft geprobeerd om in die jaren met uw zus te trouwen om uw vaders schuld in te lossen.(CGVS, p17) Bovendien zou zij wél besneden zijn, terwijl u uw maagdelijkheid bent verloren.(CGVS, p11) U verklaarde hierover enkel dat hij niet met haar kon trouwen, omdat hij met het eerste kind wil trouwen omdat dat “zijn traditie is”.(CGVS, p17)

Tenslotte dient er gewezen te worden op de informatie omtrent besnijdenis beschikbaar bij het Commissariaatgeneraal en toegevoegd aan het administratief dossier ('Home Office – Country Policy and Information Note, Nigeria: female genital mutilation – feb 2017' en 'CGVS – COI Focus Nigeria, vrouwelijke genitale verminking – 12.10.2015'). Uit deze informatie blijkt allerm minst dat besnijdenis in Nigeria als een standaard eis wordt beschouwd en zonder enige inspraak wordt uitgevoerd. De algemene prevalentiegraad in Nigeria bedroeg in 2013 zo'n 25 procent, Nigeria wordt daarbij beschouwd als een land met een matig tot laag prevalentiepercentage, waarbij drie vierde van de vrouwen niet besneden wordt.

Verder blijkt uit deze informatie dat er een duidelijke daling merkbaar is in het aantal besnijdenissen, generatie na generatie wordt er minder besneden. Daarnaast wijst men op grote verschillen in de prevalentiegraad naargelang de staat. U verklaarde geboren te zijn in Abeokuta (Ogun State) en daar te zijn besneden. In Ogun State bedroeg de prevalentie in 2013 11,2 procent. Dit wijst er op dat een grote de meerderheid van de meisjes er niet besneden worden. **Zodoende kan besnijdenis in Nigeria niet als een onvermijdelijk en wijdverspreid fenomeen worden beschouwd en dient u een persoonlijke vrees voor (her)besnijdenis concreet aan te tonen, waar u allerm minst in slaagde.** Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat ook herbesnijdenis een zeldzaam fenomeen is in Nigeria. U dacht zelf dat vrouwen niet “iedere keer” opnieuw besneden worden. U verklaarde dat u één vrouw kende die door haar echtgenoot op een andere manier moest besneden worden. U verklaarde dat uzelf wel opnieuw zou moeten besneden worden, omdat “zo een man” niet kan trouwen met een vrouw die geen maagd meer is.(CGVS, p12-13) U kon echter niet vertellen hoe C.A. aan zijn titel komt, noch wat zijn werk was.(CGVS, p10) **Als C.A. werkelijk zo een belangrijke rol had waardoor hij zulke uitzonderlijke en ingrijpende beslissing kan maken, zou men verwachten dat u op zijn minst meer duiding over zijn rol zou kunnen geven. Bijgevolg maakte u niet aannemelijk dat C.A.**

in zo een positie zou zijn waardoor hij u een tweede keer wou en zou kunnen laten besnijden en dat u geen opties had om hier onder uit te komen. Verder legde u onaannemelijk verklaringen af over de context van deze herbesnijdenis.(zie hierboven) Uw vrees voor herbesnijdenis bij terugkeer naar Nigeria is dan ook niet onderbouwd en het is dan ook niet geloofwaardig dat u een reëel risico loopt om tegen uw wil herbesneden te worden bij terugkeer naar Nigeria. Tenslotte dient hierover opgemerkt te worden dat u geen medische attesten neerlegde omtrent uw besnijdenis, hoewel deze tijdens het persoonlijk onderhoud werden opgevraagd.(CGVS, p13 en p19) Het CGVS heeft bijgevolg geen enkel objectieve basis dat u besneden werd en van uw huidige medische situatie. Verder kan worden aangenomen dat u bij terugkeer zich zou kunnen onttrekken gezien u door uw vertrek naar Europa laat blijken dat u ook de persoonlijke en psychologische capaciteit hebt om zich aan de praktijk te onttrekken. Verder blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, dat een gedwongen huwelijk uitzonderlijk is in Nigeria, zeker in Zuid-Nigeria en binnen de Yoruba-gemeenschap.(zie administratief dossier) Aangezien u afkomstig bent uit Ogun en Edo State, in het zuiden van Nigeria, en u én C.A. tot de Yoruba etnie behoren, en u geen bijhorende elementen hebt aangegeven die zouden aantonen dat u een verhoogde kans hebt om gedwongen te huwen, is het, naast de elementen hierboven besproken, dan ook niet aannemelijk dat C.A. u zou dwingen om met hem te trouwen, zeker niet vijf jaar na datum van het huwelijksvoorstel. Bovendien is de door u aangehaalde reden en context van het gedwongen huwelijk niet geloofwaardig (zie hierboven).

Over uw vermeend slachtofferschap van mensenhandel en gedwongen prostitutie dient het volgende te worden vastgesteld:

Eerst en vooral dient hierover opgemerkt te worden dat u verschillende gelegenheden heeft gehad om uw vermeende slachtofferschap van mensenhandel en gedwongen prostitutie bekend te maken.

Pas in uw huidig, laattijdig, verzoek tot internationale bescherming (zie opmerkingen hierboven), ingediend op 28 mei 2018, meldde u voor het eerst vervolging te vrezen van B., de vrouw die u in 2013, naar Italië zou hebben gebracht en waarvan u pas bij aankomst doorhad dat u zich zou moeten prostitueren om een schuld van 50 000 af te betalen. Toen u in februari 2018 werd verhoord door de politie van Menen, **verklaarde u uitdrukkelijk geen slachtoffer van mensenhandel te zijn en nooit te hebben gewerkt in Italië, toen hier expliciet naar werd gevraagd.**(zie administratief dossier) Ook toen u een gesprek had met consulaire medewerkers uit Nigeria in april 2018, maakte u nergens melding van dit slachtofferschap en de bijhorende vrees. Pas op 10 april 2018, net voor een repatriëring die gepland stond op 12 april 2018, besloot u melding te maken van uw vermeend slachtofferschap van mensenhandel. Er werd uiteindelijk toch overgegaan tot een volgende repatriëring op 30 mei 2018. Deze werd op 28 mei 2018 geannuleerd door een impliciet verzoek tot internationale bescherming. (zie administratief dossier)

Door uw initiële ontkenning ooit prostituee in België te zijn geweest, ondermijnt u verder uw reeds aangetaste algemene geloofwaardigheid alsook die van uw vrees voor B.. Dit vormt verder een aanwijzing op het bedrieglijk karakter en inhoud van uw huidige verzoek om internationale bescherming.

Daarbij heeft u getracht de Belgische autoriteiten te misleiden wat betreft uw profiel in België en Italië, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid (en die van uw verklaringen over uw slachtofferschap van mensenhandel en de daaraan door u gekoppelde vervolgingsfeiten) verder ondermijnt. Zo heeft u belangrijke informatie achtergehouden voor de Belgische politieautoriteiten. Zo blijkt dat u werd vastgehouden in een gesloten centrum nadat u betrap werd op het aanzetten tot ontucht.(zie administratief dossier) Uit het administratief verslag van de politie (dd 27 februari 2018, zie administratief dossier) blijkt dat u werd betrap op het aanzetten tot ontucht in Menen. U staat tevens geregistreerd op datingsite Redlights waar u uw diensten in een privé-woning aanbiedt. U werd politieel verhoord voor het "houden van een huis van ontucht waar meerderjarigen ontucht of prostitutie plegen" in Menen.(dd 27 februari 2018, zie administratief dossier) Tijdens dit verhoor verklaarde u dat u was aangekomen in Italië in 2016, dat u nooit in Italië heeft gewerkt en dat u in België in de prostitutie werkte. Zo verklaarde u dat u akkoord ging om, net zoals de meisjes waarmee u woonde, naaktfoto's op de website van Redlights te maken zodat klanten met u seksuele betrekkingen konden hebben. U verklaarde dat u niet werd gedwongen tot deze beslissing. U verklaarde dat klanten u belde en dat u geld van hen ontving. U verklaarde dat u nooit eerder had gewerkt in de prostitutie. U verklaarde dat u nooit verplicht werd tot een seksuele handeling die u zelf niet wou. U was niet van

mening dat u een slachtoffer van mensenhandel was. U verklaarde geen benadeelde persoon te zijn. (zie administratief dossier)

Deze verklaringen zijn tegenstrijdig met uw latere verklaringen aan het CGVS. U verklaarde dat u aankwam in Italië in 2013. U verklaarde dat u in België niet werkte. (CGVS, p7) U verklaarde dat u niet in de prostitutie in België zat. (CGVS, p7) U verklaarde dat de politie naar het huis kwam waar u met drie andere vrouwen verbleef. (CGVS, p7) U verklaarde dat u aan de politie vertelde dat u niet in de prostitutie zat. (CGVS, p7 en p18) U hebt geen idee waarom ze dachten dat u in de prostitutie zat. (CGVS, p18) Ook toen de dossierbehandelaar u confronteerde met de informatie dat u aan de politie wél had verteld dat u in de prostitutie in België zat, ontkende u dat u dit had gezegd en dat u in de prostitutie in België was. U vertelde aan de politie dat u sinds 2016 in Italië was. U verklaarde dat u had verteld dat u sinds 2013 in Italië zat. U vertelde aan de politie dat u niet had gewerkt in Italië.

De laattijdigheid van de melding van uw vrees voor B. en de ernstige tegenstrijdigheden in uw verklaringen, ondermijnen op ernstige wijze uw vrees tegenover B. en de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent deze vrees. Van iemand die werkelijk jaren zou zijn uitgebuit door B., zou men mogen verwachten dat zij zo snel mogelijk de kans grijpt om hiervoor bescherming te zoeken indien zij hiervoor de gelegenheid krijgt en dat zij hierover niet-tegenstrijdige verklaringen over aflegt. Dit ondermijnt in eerste instantie de geloofwaardigheid van uw slachtofferschap van gedwongen prostitutie.

Verder dient te worden opgemerkt dat u tegenstrijdig was over de redenen waarom u een verzoek tot internationale bescherming in Italië indiende. U verklaarde eerst dat u in Italië om dezelfde drie redenen bescherming nodig had in Italië als in België, met name vrees voor herbesnijdenis, vrees voor C.A., de man met wie u gedwongen moest huwen én de vrees voor B., de vrouw waarmee u naar Italië reisde en die u tot prostitutie dwong. (CGVS, p4) Nadat u echter verklaarde dat u dit verzoek moest indienen van B. (CGVS, p4 en p16), verklaarde u plots dat u de vrees voor B. niet had aangehaald bij uw verzoek in Italië. (CGVS, p16) Toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u de vraag eerst had misverstaan.

Over uw vrees voor B. bij terugkeer naar Nigeria dienen verder volgende opmerkingen te worden gemaakt:

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat u de omstandigheden van uw vertrek uit Nigeria, meer bepaald in onwetendheid wat u werkelijk zou moeten doen in Italië, niet geloofwaardig heeft kunnen maken.

U werd aangesproken in een winkel door J. met de vraag of u wou reizen. Hij bracht u in contact met B.. Zij kon u naar Italië laten reizen. B. regelde het paspoort zeer snel. U verklaarde niet te realiseren wat u in Italië zou moeten doen en dat u dacht dat u ging schoonmaken. (CGVS, p8 en p18) U verklaarde dat u het aanbod van, B. niet beter "begreep dan dat". (CGVS, p9) U dacht dat B. u hielp. (CGVS, p8)

Echter uit info waarover het CGVS beschikt blijkt dat het beeld van een jonge vrouw wonende in Benin City (zoals u) die niets weet van migratie en prostitutie niet correct is, aangezien bijna 100% van de vrouwen weldegelijk weet welke jobs ze zullen doen in Europa, door o.a. de vele sensibiliseringscampagnes. (zie administratief dossier) Gezien het aanspreken van J. die u amper kende, hij die u in contact bracht met B., de beperkte kennis die u heeft over B. terwijl zij uw reis en documenten regelde, het aanbod van B. bij u geen argwaan wekte, maakt dat uw beweerde ontmoeting met en rekrutering door B. niet geloofwaardig overkomt. Bovendien waren ook uw ouders op de hoogte van uw reisplannen en kan men aannemen dat ook zij op de hoogte zouden zijn van wat u te wachten staat in Europa, wat in casu niet het geval was. (CGVS, p5, p8 en p16)

Ten tweede kon u zeer weinig informatie geven over B.. U kende haar echte naam niet. (CGVS, p13) U wist niet waar ze nu woonde in Nigeria. (CGVS, p13) U kende de naam van haar echtgenoot niet, nochtans kwam u ook bij hem thuis en reisde hij met u mee naar Italië. U noemde hem "oom". U wist niet wat zijn werk was. (CGVS, p14) U wist niet hoe J. B. kende. (CGVS, p17) Uw totale onwetendheid over de persoon die u vreest ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden gebeurtenissen in Nigeria en Italië. Bovendien was B. verschillende keren in contact met uw ouders en was ze zelfs met uw ouders naar uw thuisplaats in Abeokuta gegaan. (CGVS, p15)

Uw bijna blind vertrouwen en afwezigheid van enige argwaan naar B. (en J.) toe, waar u bovendien weinig informatie over kon geven, zijn gezien de context van Benin City zeer opmerkelijk. Deze tegenstrijdigheid tast verder de geloofwaardigheid van het aanbod van B. en bijgevolg die van uw vrees aan.

Voorts is het opmerkelijk dat u niet eerder zou hebben getracht uit uw penibele situatie in Italië te ontvluchten.

U verklaarde dat B. in Nigeria was op het moment in 2015 dat u besloot weg te lopen. Dit was de derde keer dat ze naar Nigeria ging, sinds u begon te werken. De eerste keer was in december 2013.(CGVS, p9) U verklaarde dat u niet eerder kon wegllopen omdat u niemand had om naar toe te gaan en omdat u bang was. Aan DVZ, verklaarde u dat B. meestal in Nigeria was soms in Verona, Italië.(Vragenlijst DVZ, dd 14 juni 2018, p2, vraag 5) Bovendien had u contact met de Italiaanse autoriteiten, o.a. bij uw verzoek om internationale bescherming en bij de aanvraag van uw verblijfsvergunning die als bescherming tegen de politie golden. **Hieruit kan men afleiden dat er meerdere en eerdere momenten waren waarop u uit de handen van B. zou hebben kunnen ontsnappen.**

Ook in Italië liet u na bescherming aan de Italiaanse autoriteiten te vragen. U ontsnapte uit de prostitutie en de handen van B. in 2015. U trok in bij een vriendin. Later trok u in bij uw vriend A., waarmee u in Italië twee jaar een relatie had. Hij stelde u voor om naar de politie te gaan.(CGVS, p6) U was bang. U verklaarde dat u bang was dat B. u ging doden. B. had uw moeder verteld dat als u naar de politie zou gaan, dat ze uw familie zou "nemen".(CGVS, p15) U verklaarde echter dat B. zelf bang was van de politie, (CGVS, p17) waardoor men zou verwachten dat u zelf bewust was van de effectiviteit van de bescherming van de Italiaanse autoriteiten. Bovendien was B. in Nigeria, en zag u haar de laatste twee jaar van uw verblijf in Italië niet meer(CGVS, p8) **waardoor er geen imminente dreiging van B. aanwezig was die u zou kunnen weerhouden van bescherming te zoeken in Italië.** Daarenboven ging u wel naar de politie om uw paspoort te halen (CGVS, p16 en Verklaring DVZ, dd 14 juni 2018, p9, vraag 22) en was u van plan om nogmaals een verzoek tot internationale bescherming in te dienen bij de Italiaanse autoriteiten. U wist niet of B. zou te weten komen of u nieuwe documenten in Italië aanvraag.(CGVS, p5)

Bovendien is het zeer opvallend dat u verklaarde dat u terug zou willen naar Italië,(DVZ Verklaring, p10, vraag 27) aangezien dit het land is waar B. u dwong om te prostitueren en aangezien u verklaarde dat ze uw familie met rust liet sinds ze wist dat u niet meer in Italië was. Uw wens om terug te keren naar Italië valt dan ook niet te rijmen met de dreiging die B. voor u zou hebben gevormd in Italië.

Dit zorgt er bijkomend voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan de omstandigheden waarin u in Italië zou hebben geleefd én aan de ernst van de vrees voor B..

Verder dient op te worden gewezen dat, gezien uw vrees dient beoordeeld te worden ten opzichte van uw land van herkomst, namelijk Nigeria, het relaas waarbij u voorhoudt in Italië te zijn gedwongen tot het zich prostitueren, niet kan leiden tot het erkennen van de vluchtelingenstatus of het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze feiten deden zich voor buiten Nigeria, zodat deze problemen niet dienen worden meegenomen in de beoordeling van uw vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade ten aanzien van haar land van herkomst, Nigeria, gezien de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet worden getoetst ten aanzien van het land van de nationaliteit van verzoekster (in casu Nigeria).

U meende echter dat u ook bij een terugkeer naar Nigeria opnieuw het risico loopt slachtoffer te worden van uitbuiting en mensenhandel (prostitutie), aangezien B. u ertoe zou dwingen. U heeft echter nooit verklaard in Nigeria het slachtoffer te zijn geworden van prostitutie. Hier kan dan ook enkel beperkt onderzoek naar worden verricht. Voorts, in zoverre u meent dat u heden, bij een terugkeer naar Nigeria het risico loopt om slachtoffer te worden van uitbuiting en mensenhandel (prostitutie), beperkt u zich tot een loutere bewering. U heeft immers niet kunnen aantonen dat u heden het risico loopt om slachtoffer te worden van uitbuiting bij een terugkeer naar Nigeria, evenmin legt u stukken voor of verklaringen af die het beweerd risico kunnen staven.

Deze vrees dient ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en u dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken, waar u in gebreke blijft.

Immers, er werd vastgesteld dat u uw vrees voor B. bij een terugkeer naar Nigeria niet aannemelijk en concreet kon maken:

*U verklaarde dat u een verzoek tot internationale bescherming moest aanvragen van B.. U verklaarde dat B. dit wou zodat u niet terug kon gestuurd worden naar Nigeria. Ze wou niet dat u terugkeerde naar Nigeria. **Als u terug zou gaan naar Nigeria zou B. u opzoeken en u laten prostitueren in Nigeria.**(CGVS, p8, p16 en p18) U vreesde dat het voor B. makkelijker is om u iets aan te doen in Nigeria dan in Europa. (Vragenlijst DVZ, dd 14 juni 2018, p2, vraag 5) U verklaarde dat B. al enkele keren naar uw familie in Nigeria was gekomen. Ze bedreigde u via hen dat u niet naar de politie mocht gaan, anders zou ze uw familie meenemen. (CGVS, p14)*

Het is echter niet aannemelijk dat B. u in Nigeria zou dwingen in de prostitutie. Er werd immers vastgesteld dat u in Italië gedurende twee jaar lang contact had met B. en dat u haar kon terugbetalen zonder zich te moeten prostitueren. Bovendien valt ze uw familie niet meer lastig sinds januari 2018.(CGVS, p6)

U verliet in 2015 het huis van B. in Italië.(CGVS, p5) U zag haar niet meer sindsdien.(CGVS, p6) U had in Italië wel nog contact met haar nadat u was weggelopen van haar. Nadat u wegliep was ze “boos”. U vertelde haar dat u het geld zou betalen, maar dat u niet meer “naar de straat” wou teruggaan.(CGVS, p9) U gaf haar maandelijks geld via een tussenpersoon aan het station.(CGVS, p9) U belde haar en dan stuurde ze een tussenpersoon naar het station.(CGVS, p16) Zij kwam nooit zelf naar het station. Als u niet op het afgesproken moment kon betalen, geraakte u er zelf van af met “smeken”(CGVS, p16) en ging ze naar uw familie om hen te bedreigen.(CGVS, p10)

In Italië was u van plan om werk te zoeken als u een verblijfsvergunning zou krijgen. U zou dan een deel van uw loon aan B. afstaan. U verklaarde dat B. niet wou dat u verblijfsdocumenten zou hebben. Nochtans wou ze dat u uw eerste verblijfsdocument (“slip”) aanvraag. U verklaarde dat B. zou accepteren dat u het geld zou terug betalen als u een verblijfsvergunning zou krijgen.(CGVS, p16) U zou mogen kiezen hoe u dat geld zou terugbetalen. Ze zou deze manier van terugbetalen accepteren. Ze vroeg via de tussenpersonen aan het station, wel of u zich nog prostitueerde, maar ze wist niet hoe u het geld werkelijk bij elkaar kreeg. U wist niet waarom ze enkel geld wou dat was verdiend in de prostitutie.(CGVS, p17) U verklaarde dat B. accepteerde dat u zich zou prostitueren, ook al was dit niet onder haar controle om.(CGVS, p16-17) Daarna verklaarde u dat B. niet zou accepteren dat u een ander soort werk zou doen. U wist niet waarom ze het niet zou accepteren.

U verklaarde verder dat u zelf kon kiezen wat u haar wou betalen. Het minimum was 200 euro. Het hoogste dat u haar gaf was 500 euro.(CGVS, p17) Op het moment dat u wegliep van B. had u haar 3000 betaald. Vandaag zou u al 5000 euro hebben betaald.(CGVS, p9) U zou bijgevolg het initieel afgesproken bedrag van 50 000 naira (of 2000 euro) al ruimschoots hebben overschreden.

Uit bovenstaande blijkt dat u gedurende twee jaar op uw eigen tempo en op uw eigen manier de ruimte kreeg om geld te betalen aan B.. Bovendien ondermijnt dit de “boosheid” en de vrees voor B..

De laatste keer dat B. naar uw familie ging was in januari 2018. Daarnaast verklaarde u dat B. sinds februari 2018 weet dat u in België bent.(CGVS, p7 en 14) Het is opvallend dat ze sindsdien uw familie met rust laat, desondanks dat u haar niet meer betaalt. U verklaarde verder dat mensenhandelaars een jonger familielid kunnen meenemen in het geval dat er iemand wegloopt.(CGVS, p14) U gaf zelf het voorbeeld van uw zus. U heeft een jongere zus van 21 jaar.(CGVS, p17) U verklaarde echter nergens dat uw eigen zus zou gedwongen zijn tot prostitutie.(CGVS, p15)

*Inzake de vrees dat u bij een terugkeer naar uw regio van herkomst opnieuw geconfronteerd zou worden met de mensenhandelaarster die u naar België zou hebben gebracht, dient te worden opgemerkt dat u B. sedert uw ontsnapping niet meer terugzag, maar wel contact had, zonder dat ze u echt dwong en aandrang om u verder te prostitueren onder haar. Bovendien had B. ruimschoots de gelegenheid om u nogmaals te dwingen tot de prostitutie in Italië. Ze kwam u echter nooit zelf opzoeken in het station waar u maandelijks heen kwam om uw schulden af te lossen aan een tussenpersoon. **Gezien deze omstandigheden is het niet aannemelijk dat B. bij een eventuele terugkeer naar Nigeria, nog voor problemen zou zorgen die ernstig genoeg zijn om te worden beschouwd als een persoonlijke vrees voor vervolging.***

U kon niet aannemelijk maken dat u bij een terugkeer naar Nigeria niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten of hun vertegenwoordigers

U verklaarde dat u, en uw familie, geen bescherming zou kunnen krijgen in Nigeria.(CGVS, p18) U verklaarde dat uw familie geen hulp zocht. Bescherming is volgens u niet mogelijk als men geen geld heeft. U verklaarde dat de politie in Nigeria uw familie zou arresteren als B. de politie zou vertellen over uw familie. U verklaarde dat uw familie nergens heen kon gaan, omdat B. ook het thuisdorp van uw ouders kent.(CGVS, p14)

Er dient echter op gewezen te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (EASO – Country of Origin Information Report, Nigeria, Sex trafficking of women – okt 2015: zie administratief dossier) blijkt dat mensenhandel in Nigeria wettelijk verboden is en dat de Nigeriaanse overheid de laatste jaren blijk heeft gegeven van een alsmäär striktere naleving van deze wet en van daadwerkelijke bestraffing van personen die betrokken zijn bij mensenhandel. Recentelijk vonden onder de Trafficking in Persons Act diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. De maximumstraf voor mensenhandel met een minderjarige (onder de 18 jaar) is levenslang. Daarenboven voorzien zowel de Nigeriaanse regering als diverse andere niet-gouvernementele organisaties in materiële en morele bijstand van slachtoffers van mensenhandel die naar Nigeria terugkeren. Er is bovendien een federale organisatie die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP). NAPTIP beschikt over een aantal opvangtehuizen, verspreid over het land. De slachtoffers zijn hier veilig. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland. Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over opvangtehuizen waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over half way homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. Hieruit blijkt dat u, desgevallend bij terugkeer naar Nigeria, als ook uw familie, mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege B. betreft. Dit orgaan is ook actief in de staat waar u woonde en komt tussen om slachtoffers van mensenhandel en hun familie te herenigen. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie of geweld. Uw verklaring dat u geen bescherming zou kunnen krijgen in Nigeria staat bijgevolg niet in de weg dat u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming die wel degelijk door de autoriteiten in uw land van herkomst wordt georganiseerd.

De inconsistenties en ongeloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de vermeende gedwongen prostitutie, maken uw vrees tegenover B., waaraan u nog geld verschuldigd zou zijn en waarvan u vreesde dat ze u opnieuw zou dwingen tot prostitutie in Nigeria, onaannemelijk. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te concluderen dat uw verklaringen omtrent uw vertrek uit Nigeria en uw verblijf in Europa voor uw verzoek tot internationale bescherming weinig aannemelijk worden bevonden. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan de represailles van B. die u verklaarde te vrezen omdat u nog niet het verschuldigde bedrag hebt terugbetaald. Bovendien zijn er beschermingsmogelijkheden aanwezig in Nigeria die de ernst van uw vrees ondermijnen.

Tenslotte bevatten uw verklaringen over uw reisweg en reisdocumenten volgende tegenstrijdigheden en onwetendheden:

U verklaarde dat u legaal naar Italië reisde.(Verklaring DVZ, dd 14 juni 2018, p11, vraag 30 en p12, vraag 31) U verklaarde dat u via Spanje reisde en er twee dagen verbleef bij de smokkelaar.(CGVS, p9 en p18 en Verklaring DVZ, dd 14 juni 2018, p12, vraag 31) U verklaarde dat er een Italiaans visum in het paspoort zat dat B. voor u had geregeld.(CGVS, p17 en Verklaring DVZ, dd 14 juni 2018, p10, vraag 24) Wanneer u dan werd gevraagd waarom u via Spanje reisde, verklaarde u dat u dat niet wist. U verklaarde dan plots dat u niet wist of het visum Italiaans of Spaans was, omdat u niet wist wat het betekende en u nog nooit eerder had gereisd.(CGVS, p18)

U kende de familienaam van de vriendin waarbij u verbleef in Frankrijk niet.(Verklaring DVZ, dd 14 juni 2018, p11, vraag 30 en p12, vraag 31) U kende evenmin de familienaam niet van uw vriendin waarbij u drie maanden verbleef in België.(Verklaring DVZ, dd 14 juni 2018, p11, vraag 30 en p12, vraag 31)

Uw inconsistente verklaringen en onwetendheden over uw reisweg kunnen dan ook niet zonder meer worden aangenomen en halen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten alleen maar verder onderuit.

Bijgevolg kan geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Voor wat de veiligheidssituatie in uw land van oorsprong, Nigeria, betreft kan het volgende worden opgemerkt.

Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (zie 'COI Focus Nigeria: Situation sécuritaire liée à Boko Haram' dd. 28 maart 2018), duidelijk blijkt dat Boko Haram terrein heeft verloren in Nigeria en er geen grondgebied meer controleert. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en de groep actueel hoofdzakelijk actief is in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staat Borno, waar de bevolking wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen. Ook de noordoostelijke staten Adamawa en Yobe worden door dergelijke gewelddaden van Boko Haram getroffen, maar dit in mindere mate. De rest van Nigeria blijft echter gevrijwaard van vergelijkbare terreurdaden van Boko Haram. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Ogun en Edo te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de staat Ogun en Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Ogun en Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 11 juli 2018 een schending aan van "de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ; Schending van het art. 62 van de Vreemdelingenwet – schending van de materiële motiveringsverplichting ; Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; Schending van de zorgvuldigheidsverplichting".

*Wat betreft verzoeksters laattijdige asielaanvraag verwijst verzoekster naar artikel 50 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat verweerder zich in de weigeringsbeslissing baseert op een foutieve veronderstelling dat verzoekster bij haar aankomst ten alle tijde rationeel diende gehandeld te hebben door onmiddellijk bij aankomst een asielaanvraag in te dienen. Verzoekster wijst er tevens op dat het de Belgische Staat is die namens haar een asielaanvraag heeft ingediend, omdat zij zelf meenden dat verzoekster een gegronde vrees tot vervolging zou hebben (stuk 2). Verzoekster benadrukt dat de laattijdigheid van een asielaanvraag *an sich* geen argument mag vormen om een aanvraag te verwerpen en/of de geloofwaardigheid van haar vrees in twijfel te trekken.*

Verzoekster haalt artikel 10, § 1 van de Herschikte Procedurerichtlijn aan. Zij wijst er tevens op dat de UN High Commissioner for Refugees herhaaldelijk heeft gesteld dat het laattijdig indienen van een asielaanvraag niet mag aanzien worden als een aanwijzing van een gebrek aan vrees van een asielzoeker.

Verzoekster legt uit dat ze aanvankelijk niemand kende in België, zij de taal niet machtig was en niet in contact kwam met advocaten. Zij benadrukt bovendien dat zij in Italië jarenlang afgescheiden leefde in een donkere kamer en dat niemand haar op de hoogte bracht van de verplichting tot het indienen van een asielaanvraag. Zij stelt dat ze pas naar aanleiding van haar opsluiting in het gesloten Centrum te Brugge informatie kreeg over de verplichting tot het indienen van een asielaanvraag, hetgeen zij ook gedaan heeft.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen over C.A. stelt verzoekster naar haar beste vermogen te hebben uitgelegd hoe het komt dat C.A. met haar wou trouwen. Zij verduidelijkt in haar verzoekschrift als volgt: *“C.A. was het lokale stamhoofd van het plaatselijke dorp waar verzoekster leefde. Uit het asielrelaas komt duidelijk naar voor dat dit een machtig man betreft. Verzoekster haar vader had schulden bij het lokale stamhoofd, de heer C.A., nadat deze laatste had geïnvesteerd in de zaak van haar vader. Omdat haar vader zijn openstaande schulden niet meer kon betalen, eiste C.A. dat verzoekster met hem zou trouwen opdat de schulden zouden vereffend zijn. Met het oog op het aanstaande huwelijk, eiste C.A. dat verzoekster opnieuw zou besneden worden.”*

Voorts legt verzoekster uit dat zij met allerlei loze beloftes naar Italië gelokt werd, wat aanlokkelijker klonk dan het aanstaande gedwongen huwelijk met C.A.. Het is pas wanneer ze met haar meeding naar Italië en geen kant meer op kon dat ze ontdekte dat B. een pooier was en dat zij dus meer dan waarschijnlijk connecties had met de maffia. Dit verklaart volgens verzoekster dan ook waarom mevrouw B. het paspoort van verzoekster afnam bij haar aankomst in Italië. Verzoekster onderlijnt dat zij jarenlang in angst geleefd heeft. Zelfs wanneer B. naar Nigeria vertrok, had verzoekster nog te veel angst om bescherming aan de Italiaanse autoriteiten te vragen.

Wat betreft verzoeksters reisweg herneemt zij dat B. alles geregeld heeft en dat zij aldus niet verantwoordelijk kan geacht worden voor de inhoud van het visum.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster geen medische attesten zou hebben neergelegd, stelt verzoekster dat uit het neergelegde e-mailverkeer blijkt dat de sociaal assistente van het CIB, mevrouw M.M. op 28 juni 2018 het medische attest van verzoekster naar de raadsman van verzoekster, alsook naar het CGVS, heeft verzonden (stuk 4). Verzoekster stelt wel degelijk een medisch attest te hebben bijgebracht dat aantoonde dat zij wel degelijk een clitoridectomie ondergaan heeft (stuk 3 en 4).

Verzoekster meent dat verweerder geen rekening houdt met alle bijgebrachte stukken, hetgeen een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt dat verweerder onterecht voorhoudt dat zij niet aantoonde dat zij het slachtoffer is geweest van een vrouwenbesnijdenis en dat zij geen gegronde vrees tot vervolging aantoonde.

Verzoekster haalt aan dat internationale mensenrechtenbepalingen, evenals in de rechtspraak van deze rechtbank er een ruime overeenstemming bestaat dat *“genitale vrouwenverminking een vorm van gender-gerelateerd geweld is dat als een daad van vervolging dient te aanzien worden in de zin van de artikelen 48/3, § 2, tweede lid, a) juncto 48/3, § 2 tweede lid, f) Vw. (UNHCR “Note d'orientation sur les demandes d'asile relatives aux mutilations génitales féminines” dd. mei 2009, nr. 7).*

Dit wordt in de rechtspraak van deze Raad bevestigd, onder meer naar aanleiding van het arrest van de algemene vergadering nr. 45395 van 24 juni 2010 (RvV van 24 juni 2010, nr. 45 395).

Verzoekster verwijst naar het bijgebrachte medische attest, waarmee dat het CGVS geen rekening gehouden heeft. Verzoekster was reeds het slachtoffer van een clitoridectomie (stuk 3).

Aldus maakt zij aannemelijk dat zij reeds het voorwerp was van vervolging in de zin van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet (zie ook RvV 20 november 2012, nr. 91 796).”

Waar verweerder stelt dat het statistisch weinig waarschijnlijk is dat verzoekster genitaal verminkt zou worden, stelt verzoekster vast dat verweerder de door hem bijgebrachte studie tegensprekt. De

prevalentiegraad bij de Yoruba is het hoogste in Nigeria (54,5 procent onder Yoruba vrouwen tussen de 15 en 49 jaar).

Verder merkt verzoekster op dat verweerder voorhoudt dat herbesnijdenis een zeldzaam fenomeen is, doch dat geen cijfers aanwezig zijn in de aangevoerde studies.

Waar verweerder stelt dat iemand die reeds het slachtoffer is geweest van een vrouwenbesnijdenis, niet opnieuw het slachtoffer kan worden van een andere vorm van vrouwenbesnijdenis, merkt verzoekster op dat hij hiermee internationale mensenrechtenbronnen (UNHCR, *"Guidance note on refugee claims relating to female genital mutilation"*, Genève, mei 2009, p. 8-9) tegenspreekt.

Daarenboven onderstreept verzoekster dat *"binnen de Yoroba-clan de meeste voorkomende besnijdenis, een besnijdenis type II is."*, hierbij verwijzende naar het rapport van Home Office *"Country Policy and information note Nigeria: Female Genital Mutilation"* van februari 2017, p. 13. Uit deze cijfers blijkt duidelijk dat verzoekster een naar Nigeriaanse normen vrij zeldzame procedure heeft ondergaan. Gelet op het feit dat verzoekster 'maar' een type I mutilatie ondergaan heeft, is het volgens verzoekster dan ook meer dan waarschijnlijk dat zij in de toekomst een type II mutilatie dient te ondergaan.

Verzoekster benadrukt duidelijk in haar verhoor te hebben gesteld dat zij er voor vreest om opnieuw besneden te worden wanneer zij gedwongen wordt om te huwen met C.A.. Zij benadrukt dat internationale studies aantonen dat in de context van een gedwongen huwelijk een herbesnijdenis vaak opgelegd wordt door de man als hij vindt dat zijn vrouw onvoldoende 'puur' is. Een herbesnijdenis wordt derhalve vaak gebruikt als een methode om de vrouw opnieuw rein te maken (IRCT, *international rehabilitation council for torture victims. L'évaluation psychologique des allégations de torture, guide pratique du protocole d'Istanbul, à l'intention des psychologues, Protocole d'Istanbul : manuel pour enquêter efficacement sur la torture et autres peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants. Edition IRCT*, Kopenhagen, Denemarken, 2009, 54 pagina's.)

Verzoekster stelt nog dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven. Zij verwijst naar UNHCR en naar EHRM no. 41827/07, 9 maart 2010, R.C. v. Zweden.

Waar verweerder opwerpt dat VGV sinds 2015 strafbaar is in Nigeria, betoogt verzoekster dat het op dit moment koffiedik kijken is of deze wet ter bestraffing van VGV wel degelijk toegepast wordt. Zelfs in de landen waar VGV bestraft wordt, is het niet zeker dat de vrouw beschermd zal worden door de autoriteiten. Ondanks het feit dat VGV strafbaar is, leeft de overtuiging nog steeds in Nigeria dat wanneer een vrouw coïtus heeft gehad met een andere man dat zij als onrein dient beschouwd te worden.

Wat betreft de subsidiaire bescherming verwijst verzoekster naar hetgeen zij hierboven reeds heeft uiteengezet met betrekking tot vrouwelijke genitale verminking. Zij stelt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat Nigeria in geen geval een veilige plaats is en dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een vrouw louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt.

Verzoekster verzoekt *"de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve om de beslissing, dd. 04.07.2018 genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, te hervormen en de verzoekster te erkennen als vluchteling, minstens om aan haar de subsidiaire bescherming toe te kennen, in meest ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met het oog op verder onderzoek"*.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster:

- “2. Bijlage 26 – asielaanvraag
3. Medisch Attest
4. Brief tot kennisgeving – Attest
5. Verklaring van verblijf”

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat de Commissaris-generaal in hoofde van verzoekster bijzondere procedurele noden in acht heeft genomen. Aan verzoekster werden steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij op 14 juni 2018 heeft verzocht dat haar persoonlijk onderhoud zou gevoerd worden met een vrouw, omdat zij van mening is dat een vrouw haar beter zou begrijpen (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Verder gaf verzoekster aan geen andere procedurele noden te hebben. Uit het administratief dossier blijkt dat er een vrouwelijke dossierbehandelaar werd aangesteld voor haar persoonlijk onderhoud.

2.4.2. Voorts kan de Raad met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststellen dat verzoekster nagelaten heeft om (tijdig) internationale bescherming aan te vragen, zowel in België als in Italië en verzoekster bovendien niet diligent heeft opgetreden in Italië. Zo blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat verzoekster een verzoek tot internationale bescherming indiende in Italië op 1 maart 2013. Dit verzoek werd geweigerd op 13 juni 2013, omdat er geen spoor meer was van verzoekster in Italië ("*Ministero dell'Interno*" van 26 maart 2018). Verzoekster verklaarde niet te weten waarom dit verzoek geweigerd werd (notities van het persoonlijk onderhoud van 26 juni 2018 (hierna: notities), p. 16), maar stelde dat zij hier wel tegen in beroep ging (notities, p. 4) wat een loutere bewering is. Daargelaten dat in bovenvermeld schrijven van het Italiaanse "*Ministero dell'Interno*" geen melding wordt gemaakt van enig beroep, is het niet aannemelijk dat verzoekster in beroep zou gaan tegen een weigeringsbeslissing zonder de reden van weigering te kennen. Uit voorgaande kan slechts worden afgeleid dat verzoekster geen interesse toonde in de asielpprocedure in Italië en aldus te kennen gaf geen nood te hebben aan internationale bescherming.

2.4.3. Waar verzoekster verklaarde dat zij voor zij naar België reisde, twee jaar nadat zij van B. was weggelopen, van plan was een tweede verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Italië (notities, p. 5) kan de Raad slechts vaststellen dat ook dit bij woorden bleef. Bovendien is haar uitleg, dat ze eerst een paspoort wou laten aanmaken en dat het gewoon zo voelde (notities, p. 5), strijdig met haar bewering geen nationale bescherming te kunnen krijgen. Evenmin kan worden ingezien waarom verzoekster, nadat zij was weggelopen van B., niet onmiddellijk stappen ondernam om bescherming te bekomen, en zij na twee jaar hier nog niet toe kwam. Ten slotte licht verzoekster niet toe waarom B. verzoekster steunde om een eerste verzoek tot internationale bescherming in te dienen en een verblijfsvergunning te vragen, maar haar niet zou toestaan om tweede verblijfsvergunning in te dienen (notities, p. 4).

2.4.4. Verzoekster verzaakte er ook in België aan tijdig een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, hoewel zij verschillende keren de gelegenheid had om dit te doen. Verzoekster kwam beweerdelijk aan in België op 17 februari 2018 (notities, p. 7) en werd tien dagen later, op 27 februari 2018, aangehouden door de politie van Menen. Verzoekster werd verhoord nadat zij werd aangetroffen

toen zij werkzaam was als prostituee in een woning te Menen, werd diezelfde dag overgebracht naar een gesloten centrum en werd in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten (zie administratief dossier: bijlage 13 *septies*; administratief verslag "FEDPOL" van 27 februari 2018; proces-verbaal van verhoor). Op 4 april 2018 werd verzoekster door de consul van Nigeria en een consulaire medewerker in aanwezigheid van CID uitgelegd dat Italië haar overname had geweigerd en dat zij terug moest naar Nigeria (zie administratief dossier: verslag interview van 4 april 2018). Een week nadien werd een repatriëring voorzien op 12 april 2018, welke werd geannuleerd wegens vermoeden dat verzoekster een slachtoffer was van mensenhandel nadat verzoekster had verklaard dat zij met Payoke wou spreken (zie administratief dossier: annulering van de repatriëring van 10 april 2018; schrijven van CIB cab 10 april 2018).

2.4.5. Twee dagen voor de nieuw geplande repatriëring van 30 mei 2018 werd deze geannuleerd omwille van een impliciet verzoek om internationale bescherming (zie administratief dossier: annulering van de repatriëring voorzien op 30 mei 2018, van 28 mei 2018). Zo staat te lezen: *"Tijdens de gesprekken die gevoerd werden met betrokkene naar aanleiding van de opsluiting in het gesloten centrum maakte betrokkene kenbaar dat hij internationale bescherming nodig heeft. Bijgevolg dient de bevoegde overheid hem te beschouwen als een verzoeker om internationale bescherming. Dit uiten van een nood aan bescherming, is het doen van een verzoek om internationale bescherming ook al weigert de betrokkene dit document te ondertekenen"* (zie administratief dossier: bijlage 26).

2.4.6. Uit voorgaande kan slechts blijken dat verzoekster over een lange tijdsperiode de gelegenheid had om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, zowel in Italië als in België, doch steeds naliet dit te doen, dan wel dit verzoek op te volgen. Verzoekster diende een verzoek in bij de Italiaanse asielinstanties om daarna niet op te dagen, beweerde dat zij van plan was een nieuw verzoek in te dienen doch deed dit niet en wachtte tot een tweede repatriëringsooging in België, reeds drie maanden na aankomst, om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen in België. Hieruit kan slechts worden afgeleid dat verzoeksters betrachting in de eerste plaats de verandering betrof van haar repatriëring. Geenszins kan uit haar handelwijze blijken dat zij internationale bescherming dringend noodzakelijk achtte. Verzoekster komt immers niet verder dan excuses en bonte beweringen voor haar gedrag die geenszins ernstig zijn. Zo stelt ze onder meer dat ze, aanvankelijk niemand kende in België, de taal niet machtig was en niet in contact kwam met advocaten en in Italië beweerdelijk jarenlang afgescheiden leefde in een donkere kamer. Echter, zoals reeds aangehaald, ondernam verzoekster in Italië, nadat zij reeds twee jaar van B. weg was geen stappen om een verzoek in te dienen. Verzoekster was bovendien bekend met de procedure voor het aanvragen van internationale bescherming. Waar zij stelde dat zij in België pas informatie kreeg over het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in het gesloten Centrum te Brugge, kan blijken dat verzoekster ook dan nog naliet onmiddellijk een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, maar nog drie maanden en twee repatriëringsoogingen wachtte. Bovendien kan, zoals hoger gesteld en onder blijkt, uit haar verklaringen en handelwijze redelijkerwijs slechts afgeleid worden dat verzoekster met haar verzoek tot internationale bescherming louter heeft betracht de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten uit te stellen of te verijdelen.

2.4.7. Verzoekster verklaarde niet te kunnen terugkeren naar Nigeria omwille van drie redenen: omwille van een gedwongen huwelijk met C.A., die haar wilde laten herbesnijden, en omwille van B., die haar tot prostitutie zou dwingen in Nigeria.

2.4.8. Verzoekster maakt het gedwongen huwelijk met C.A., alsook haar gedwongen herbesnijdenis, niet aannemelijk, nu (i) verzoeksters kennis over C.A. – een oude rijke man die beweerdelijk regelmatig bij verzoekster thuis langs kwam, haar vader meermaals arresteerde en bij wie zij drie maanden zou hebben verbleven en een lokale chieft is – dermate beperkt is dat het niet geloofwaardig is dat verzoekster daadwerkelijk met C.A. moest trouwen (notities, p. 8, p. 11, p. 13, p. 17); (ii) verzoekster slechts vage verklaringen kon afleggen over de schulden die haar vader had bij C.A. (notities, p. 10-11), overigens de reden waarom zij met C.A. moest trouwen; (iii) zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de geplande herbesnijdenis en de trouw (notities, p. 8, p. 11, p. 17); (iv) niet kan worden ingezien dat C.A. na zes jaar nog steeds zou willen trouwen met verzoekster, noch dat hij nooit geprobeerd heeft om in die jaren met verzoeksters zus te trouwen om haar vaders schuld in te lossen, dan wel haar vaders schuld op een andere manier te vereffenen (notities, p. 18); (v) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat een gedwongen huwelijk uitzonderlijk is in Nigeria, zeker in Zuid-Nigeria, van waar verzoekster afkomstig is (verklaring DVZ, punt 5, 6), en binnen de Yoruba-gemeenschap, verzoeksters en C.A.'s beweerde etnie (notities, p. 10, p. 16; *"Nigeria: Prevalence of*

forced marriage, particularly in Muslim and Yoruba communities; information on legislation, including state protection; ability of women to refuse a forced marriage" van 9 november 2012).

2.4.9. Verzoekster legt bij haar verzoekschrift een medisch getuigschrift, opgesteld op 27 juni 2018, neer. Dit medisch attest werd inderdaad op 28 juni 2018 aan het CGVS bezorgd via e-mail (zie stuk 4, neergelegd bij verzoekschrift). Uit het medisch attest blijkt dat verzoekster type I besneden is. Waar verzoekster aanvoert dat ze een nieuwe besnijdenis riskeert ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst, herneemt de Raad dat verzoekster deze vrees niet aannemelijk maakt. Immers, hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeksters vrees voor besnijdenis verbonden is met haar bewering dat ze gedwongen uitgehuwelijkt zou worden, die verzoekster niet aannemelijk wist te maken.

Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (*'Home Office – Country Policy and Information Note, Nigeria: female genital mutilation – feb 2017'* en *'CGVS – COI Focus Nigeria, vrouwelijke genitale verminking – 12.10.2015'*) dat herbesnijdenis een zeldzaam fenomeen is in Nigeria (COI Focus *"Nigeria. Vrouwelijke genitale verminking"* van 12 oktober 2015, p. 8). Verzoekster dacht overigens zelf dat vrouwen niet iedere keer opnieuw besneden worden. Zij verklaarde daarentegen dat zijzelf wel opnieuw zou moeten besneden worden, omdat *"zo een man"* niet kan trouwen met haar, een jong meisje dat op 16 jaar geen maagd meer is (notities, p. 12-13). Verzoekster kon echter niet aangeven hoe C.A. aan zijn titel kwam, noch wat zijn werk was (notities, p. 10-11). Indien C.A. een dergelijke oudere rijke man met een publieke functie, werkelijk zo een belangrijke maatschappelijke rol had waardoor hij dergelijke uitzonderlijke beslissing tot herbesnijdenis van verzoekster zou kunnen maken, dan kan redelijkerwijs verwacht worden dat verzoekster zijn status zou kunnen toelichten, *quod non*. Verzoekster maakt haar vrees voor herbesnijdenis ingeval van terugkeer naar Nigeria aldus niet aannemelijk. Verzoekster kan met een algemene verwijzing naar internationale studies, die *"aantonen dat in de context van een gedwongen huwelijk een herbesnijdenis vaak opgelegd wordt door de man als hij vindt dat zijn vrouw onvoldoende 'puur' is"* het beweerd gedwongen huwelijk niet aantonen. Waar verzoekster nog verwijst naar het rapport van IRCT kan de Raad slechts vaststellen dat dit rapport niet wordt neergelegd, noch verwezen wordt naar de toepasselijke passage uit dit rapport, noch verwezen wordt naar een URL.

2.4.10. Verzoekster stelt in het verzoekschrift nog dat zij 'maar' een type I mutilatie heeft ondergaan, zodat het meer dan waarschijnlijk is dat zij in de toekomst een type II mutilatie dient te ondergaan, hierbij verwijzend naar het rapport van Home Office *"Country Policy and information nota Nigeria: Female Genital Mutilation"* van februari 2017 (p. 13). De Raad kan dergelijke conclusies niet uit dit rapport afleiden. Immers, het rapport stelt louter dat type II besnijdenis in Nigeria vaker voorkomt dan type I, doch niet dat het gebruikelijk is dat vrouwen die type I besneden zijn vervolgens een type II besnijdenis dienen te ondergaan. Een dergelijke tragsgewijze besnijdenis kan uit geen van de toegevoegde informatie direct of indirect blijken.

2.4.11. Verzoekster slaagt er evenmin in haar vermeend slachtofferschap van mensenhandel en gedwongen prostitutie aannemelijk te maken. Verzoekster verklaarde zelf op haar verhoor bij de politie van Menen in februari 2018 uitdrukkelijk geen slachtoffer te zijn van mensenhandel of seksuele uitbuiting (proces-verbaal van verhoor van 27 februari 2018). Verzoekster was wel werkzaam in de prostitutie. Zij verklaarde dat zij akkoord ging om naaktfoto's op de website van Redlights te maken zodat klanten seksuele betrekkingen met haar konden hebben. Verzoekster verklaarde uitdrukkelijk dat zij niet werd gedwongen tot deze beslissing, dat zij nooit eerder had gewerkt in de prostitutie en nooit verplicht werd tot een seksuele handeling die zij zelf niet wilde. Verzoekster was niet van mening dat zij een slachtoffer van mensenhandel was en verklaarde geen benadeelde persoon te zijn (proces-verbaal van verhoor van 27 februari 2018).

Tijdens dit politieverhoor verklaarde verzoekster ook in 2016 te zijn aangekomen in Italië, er nooit te hebben gewerkt en dat zij nu in België in de prostitutie werkte. Pas op 10 april 2018 met het vooruitzicht op een nakende repatriëring maakt verzoekster melding van haar vermeend slachtofferschap van mensenhandel en stelde zij pas voor het eerst in het kader van haar huidig verzoek tot internationale bescherming vervolging te vreezen van B., de vrouw die haar beweerdelijk dwong zich te prostitueren in Italië. Verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS van 26 juni 2018 verschillen dan ook fundamenteel met haar verklaringen voor de politie tijdens het verhoor van 27 februari 2018.

Voor het CGVS verklaarde verzoekster immers dat zij aankwam in Italië in 2013, dat zij niet werkte in België en niet in de prostitutie zat (notities, p. 7, p. 8). Verzoekster stelde louter dat de politie naar het huis kwam waar zij met drie andere vrouwen verbleef (notities, p. 7) en dat zij geen idee heeft waarom

de politie dacht dat verzoekster in de prostitutie zat (notities, p. 8, p. 18). Ook toen de dossierbehandelaar verzoekster confronteerde met de informatie dat zij aan de politie wel had verteld dat zij in de prostitutie in België zat, ontkende verzoekster dit te hebben gezegd (notities, p. 18). Verder stelde verzoekster tijdens het gehoor bij het CGVS dat zij in 2013 in Italië is aangekomen en er zich prostitueerde (notities, p. 16). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster in België als prostituee werkzaam was, en dit geheel uit eigen beweging en voor eigen rekening.

2.4.12. Verzoekster is ook tegenstrijdig over de redenen waarom zij een verzoek tot internationale bescherming in Italië indiende. Zo verklaarde zij eerst dat zij in Italië om dezelfde drie redenen bescherming nodig had als in België, met name vrees voor herbesnijdenis, vrees voor een gedwongen huwelijk met C.A. en de vrees voor B. (notities, p. 4). Nadat verzoekster verklaarde dat zij dit verzoek om internationale bescherming moest indienen van B. (notities, p. 4, p. 16), stelde zij plots dat zij de vrees voor B. niet had aangehaald bij haar verzoek in Italië (notities, p. 16). Hiermee geconfronteerd, stelde verzoekster dat zij de vraag had misverstaan, wat niet kan overtuigen. Uit het gegeven dat verzoekster eerst aangeeft dat zij haar verzoek mede baseerde op haar vrees voor B., om vervolgens te stellen dat zij dit verzoek van B. moest indienen en daarna aan te geven dat zij haar vrees voor B. niet had aangehaald bij dit verzoek, kan slechts afgeleid worden dat verzoekster verhindert een duidelijk beeld over zichzelf te geven. Hoe dan ook verzoekster ontkent dan zelf dat ze door B. gedwongen werd tot prostitutie.

2.4.13. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier kan bovendien nog blijken dat het beeld van jonge vrouwen uit Benin City, niets weten van migratie en prostitutie, niet correct is. Immers door onder andere de vele sensibiliseringscampagnes (EASO COI "*Nigerian Seks trafficking of women*" van oktober 2015, p. 16-18) worden de vrouwen weldegelijk bekend met de jobs die hen te wachten staan in Europa. Dat verzoekster die tot het derde middelbaar naar school ging (verklaring DVZ, punt 11) en dergelijk blind vertrouwen in en gebrek aan argwaan zou hebben ten aanzien van B. en J., die zij beide amper kende, kan niet worden aangenomen in het licht van deze context in Benin City. Meer nog, ook verzoeksters ouders waren op de hoogte van haar reisplannen. Aldus kan redelijkerwijs worden aangenomen dat ook zij kunnen voorzien wat verzoekster te wachten staat in Europa, *quod non* (notities, p. 8-9, p. 16). Bovendien kan slechts vastgesteld worden dat verzoekster geen informatie wil geven over B. – zij kende haar echte naam niet, wist niet waar zij woonde in Nigeria, kende de naam van haar echtgenoot niet (notities, p. 14) en wist niet hoe J. B. kende (notities, p. 18). Dit is niet aannemelijk indien verzoekster aan B. een financiële schuld te vereffenen had voor haar reis naar Europa en verzoekster deze ook heeft afbetaald toen ze nog in Italië woonde.

2.4.14. Voor zoverre geloof wordt gehecht aan verzoeksters beweerde slachtofferschap van gedwongen prostitutie in Italië – *quod non* – kan niet worden aangenomen dat verzoekster niet eerder zou hebben getracht deze penibele situatie in Italië te ontvluchten. Verzoekster verklaarde immers dat B. een aantal keren naar Nigeria ging sinds zij voor haar begon te werken in Italië (notities, p. 9-10). Verzoekster stelde dat B. en haar echtgenoot "3 maanden, 6 maanden" weggingen, de eerste keer in december 2013 en de derde keer – wanneer verzoekster uiteindelijk wegliep – in 2015 (notities, p. 10). Verzoeksters uitleg, dat zij niet eerder kon weglopen omdat zij niemand had om naartoe te gaan en omdat zij bang was, kan niet overtuigen nu ze naar de politie kon gaan. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij contact had met de Italiaanse autoriteiten, met name bij haar verzoek om internationale bescherming en de aanvraag van een verblijfsvergunning. Ook de vaststelling dat verzoekster na haar ontsnapping van B. naliel bescherming te vragen aan de Italiaanse autoriteiten, ondergraaft de geloofwaardigheid van de door haar beweerde feiten. Bovendien valt verzoeksters wens om terug te keren naar Italië (verklaring DVZ, vraag 27) niet te rijmen met de dreiging die B. voor verzoekster zou hebben gevormd in Italië.

2.4.15. Verzoekster beweerde echter dat zij ingeval van terugkeer naar Nigeria het risico loopt dat B. haar zou dwingen tot prostitutie. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster nooit verklaard heeft eerder slachtoffer van prostitutie te zijn geweest in Nigeria. Bovendien blijkt uit voorgaande dat verzoeksters laattijdige en incoherente beweringen met betrekking tot B. die haar in de prostitutie dwong in Italië niet waarachtig zijn, zodat niet kan worden ingezien waarom zij dan door diezelfde B. tot prostitutie zou worden aangezet ingeval van terugkeer naar Nigeria. Daarbij kan nog worden opgemerkt dat verzoekster B. in Italië na haar ontsnapping in 2015 niet meer terugzag, maar er wel gedurende twee jaar lang (onrechtstreeks) contact mee had en dat verzoekster haar kon terugbetalen zonder zich te moeten prostitueren (notities, p. 9, p. 10, p. 16, p. 17). Verder kon verzoekster zelf kiezen hoeveel zij haar maandelijks terugbetaalde (notities, p. 17). B. kwam verzoekster zelfs nooit zelf opzoeken in het station waar zij maandelijks heen kwam om haar schulden af te lossen aan een tussenpersoon. De

vaststelling dat B. niet dwong of aandrang om zich verder te prostitueren, niettemin B. ruimschoots de gelegenheid had om verzoekster hiertoe te dwingen in Italië, kan dan ook niet aannemelijk maken dat B. haar in Nigeria zou verontrusten. Verzoekster stelde zelf dat ze de betalingen aan B. heeft stopgezet (notities, p. 9), dat B. haar familie niet meer lastig valt sinds januari 2018 (notities, p. 6) en B. sinds februari 2018 weet dat zij in België is (notities, p. 15). Evenmin is er sprake dat - zoals verzoekster stelt - mensenhandelaars een jonger familielid kunnen meenemen in het geval dat er iemand wegloopt (notities, p. 15). Verzoekster verklaarde nergens dat haar jongere zus gedwongen werd tot prostitutie (notities, p. 15). Aldus kan niet worden aangenomen dat verzoekster bij terugkeer naar haar regio van herkomst geconfronteerd zou worden met B. die haar als mensenhandelaarster beweerdelijk naar Italië zou hebben gebracht.

2.4.16. In zoverre al geloof zou worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, *quod non*, dan wijst de Raad er nog op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit kan niet blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (EASO – Country of Origin Information Report, Nigeria, Sex trafficking of women – okt 2015, p. 18-19, p. 39-40). Daarin kan gelezen worden dat mensenhandel in Nigeria wettelijk verboden is en dat de Nigeriaanse overheid de laatste jaren blijkt heeft gegeven van een alsmaar striktere naleving van deze wet en van daadwerkelijke bestraffing van personen die betrokken zijn bij mensenhandel. Recentelijk vonden onder de Trafficking in Persons Act diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. De maximumstraf voor mensenhandel met een minderjarige (onder de 18 jaar) is levenslang. Daarenboven voorzien zowel de Nigeriaanse regering als diverse andere niet-gouvernementele organisaties in materiële en morele bijstand van slachtoffers van mensenhandel die naar Nigeria terugkeren. Er is bovendien een federale organisatie die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP). NAPTIP beschikt over een aantal opvangtehuizen, verspreid over het land. De slachtoffers zijn hier veilig. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland. Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over opvangtehuizen waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over half way homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. Hieruit blijkt dat verzoekster ingeval van terugkeer naar Nigeria, alsook haar familie, in de mogelijkheid is om beroep te doen op de autoriteiten of NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege B. betreft. Dit orgaan is ook actief in de staat waar verzoekster woonde en komt tussen om slachtoffers van mensenhandel en hun familie te herenigen. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie of geweld. Verzoeksters verklaring dat zij geen bescherming zou kunnen krijgen in Nigeria is aldus een loutere bewering, die strijdig is met voornoemde informatie.

2.4.17. Tot slot tonen verzoekster inconsistente en onaannemelijke verklaringen over haar reisweg en afwezigheid van reisdocumenten haar gebrek aan medewerking aan. Zo stelde zij dat zij via Spanje, waar zij twee dagen bij de smokkelaar bleef, legaal met een Italiaans visum naar Italië reisde (verklaring DVZ, punt 30, 31; notities, p. 9, p. 18). Gevraagd waarom verzoekster, gezien het visum dat ze voor Italië had, dan via Spanje reisde, stelde zij *“Dat weet ik niet. Ik weet zelfs niet of de visa van Spanje of Italië was. Ik kende de zinnen niet. Ik weet niet wat het betekent. Ik heb nooit eerder gereisd.”* (notities, p. 18). Voorts is geenszins ernstig dat verzoekster de familienaam van de vriendin waarbij zij verbleef in Frankrijk niet kende (verklaring DVZ, punt 30, 31), noch de familienaam van de vriendin waarbij zij drie maanden in België verbleef (verklaring DVZ, vraag 30, 31). Verzoekster tracht aldus het werkelijke ogenblik van haar vertrek uit haar land en de wijze waarop dit gebeurde, verborgen te houden. Dit klemt te meer nu geen geloof gehecht wordt aan verzoekers asielrelaas en ervaringen met B. en aldus evenmin kan worden aangenomen dat B. alles had geregeld zodat zij niet verantwoordelijk kan worden geacht voor de inhoud van het visum. Indien verzoekster zoals ze verklaart, met een visum naar Europa gereisd is, dan dient zij wel degelijk op de hoogte te zijn van de inhoud ervan.

2.4.18. Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas, het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren.

2.4.19. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Ogun en Edo Staat, Nigeria geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van de “COI Focus Nigeria: Situation sécuritaire liée à Boko Haram” van 28 maart 2018 en de “COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram” van 12 april 2016, toegevoegd aan het administratief dossier, stelt de Raad immers vast dat Boko Haram terrein heeft verloren in Nigeria en er geen grondgebied meer controleert. Voorts blijkt uit deze informatie dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staat Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoeksters land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied vanwaar zij afkomstig is, de staat Ogun en Edo. Na grondige analyse van de beschikbare informatie wordt vastgesteld dat het leven of de persoon van de burgers in de staten Ogun en Edo in Nigeria actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

K. DECLERCK